

15.3.2018

Milá generácia prapravnukov môjho autora!

Na začiatok Vás čo najsrdečnejšie pozdravujem! Som list, a list, to som ja. Moja maličkosť prežila už všetičo: vojny, lásky, generácie, a dokonca aj cestovanie v čase! Boli na mňa prenesené slová napísané tak priateľovou, roztrasenou rukou Lodného admirála. List pôvodne písal svojej miléj, krásnej Jargónii, ktorá sa ma však už nedočkala. Zahynula v márnom pokuse zachrániť sa počas prvej svetovej vojny, ktorá sa jej stala osudnou. Listy radi chodia načas, práve pre toto. „Milá Jargónia!“ stálo vo mne „Si ruža ktorá rozkvitá počas chladných dní, si hviezda - tak žiarivá, nesieš posolstvo z neba. Nikdy na Teba nepochudnem, moja milá, a aj Ty myšli občas na mňa!“ K nej som sa už nedostal. Nesmútil som. Papier znesie všetko. Našli ma až o tridsať rokov, keď už aj priatelia Lodného admirála mali deti, v slnku tak štedro láskanej dedinke na Mápode. Zaniesli ma do múzea, a tam sa na mňa chodili pozerať ľudia. Ľudí však bolo čoraz menej, a ja som na sebe ich pohľad už skoro vôbec necítil.

Jedného upršaného dňa múzeum zatvorili. Veľký vietor ma však nabral na svoje majestátne krídla, a ja som letel domov, do svojej dedinky. Nášiel som sa schátraný v ohni jedného taboráka. ~~U~~ Zhorel som, a zmenil som sa na horúky popol, s nedovoleným posolstvom. Loviel som ako milá môjho admirála. Vietor mi však znovu dopomohol, a jeho neúnavné krídla ma tentoraz smietli do lesíka pri horách. V podobe popola som zapadol do Matky Zeme, ktorá sa o mňa vlastne starala, a vďaka jej živinám som sa stal stromom. Rástol som a rástol, čoskoro som bol väčší ako vrcholy mojich priateľov. Stal som sa domovom pre rôznu chrobáčinu a poskytoval som úkryt ako líškam, tak majacom. Ľudia však chceli mať domov pre seba a vytáli stromy, aby mohli postaviť mesto. V ňom so mňa spravili papier, a potom ma predávali vo veľkých balkeoch, ktoré odvážali pri východe purpurového slnka. Kúpila si ma žena. Bola asi taká mladá ako môj Lodný admirál, keď písal milúbené listy Jargónii. Z dôverila sa mi so svojimi bolesťami a naznačovala na mňa verše modrým hrotom atramentového pera. Keď sa jej prsty

1944
čakali podobat' na konáre vysušeného stromu,
a keď písala čoraz pomalšie... a pomalšie...
a ešte pomalšie... zabalila ma do obálky,
s paličkou sa pomaly dotackala na poštu,
a poslala svojmu vnúčikovi do Bratislavy.
Precestoval som celú krajinu v poštárovej
kapse, spoznal som rivičavé potoky, ktorých
piesok štekli na bosých chodidlách, aj lúky
s kopou drobných kvietkov, aj sneh na
vysokých pyšných horách, ktoré sa klenú do
neba. Keď som sa však dostal dostal na miesto
a videl som len sivé bloky vysokých budov
ratienujúcich slnko, radšej by som ostal u
mojej ženy s vysušenými prstami. Chlapec
sa mi nijako vôľášť netešil. Otvoril ma, v
rýchlosti prečítal, a znovu si sadol k
nejakej debni, ktorá ho osvetľovala modrastým
svetlom. Ani ma neotočil, aby naškriabal
nejakú odpoveď na druhú stranu papiera!
Spomenul som si na Jargóniu, ktorá to už
nevedela spraviť, prišiel som príliš neskoro.
Spomenul som si na Lodného admirála, ktorý
márne čakal na odpoveď. Určite sa obával,
prečo mu Jargónia neodpisuje. Možno aj teraz
vyzerá moja stará žena von oknom, s paličkou
sa tucká k poštovej schránke, a teší sa na
odpoveď svojho vnuka. Čo však robí ten?

ANNA

Porozel sa do druhej škatulky, a ničो tüká. Každú chvíľu sa ozýva cinknutie a chlapec sa rahniesdi. Ležal som na stole aj pol roka, a nič sa nemenilo, možno len debničky v chlapcových rukách. Raz prišiel domov so svojimi rodičmi. Bol oblečený v čiernom, a vyzeral veľmi smutný. Zdvihol debničku, a povedal do nej, že mu zomrela babka, a nepôjde hrať počítačové hry. Porozel sa na moju malickosť, a zdvihol ma. Prečítal si môj odkaz. Otočil ma, a písal krásnym rukopisom: „Milá Stará mama! Viem, že toto si už nikdy neprečítaš. Tento list ležal pol roka na mojom písacom stolíku, ale ja som nemal oči pre nič iné, ako pre môj telefón. Rozprával som sa cez neho s kamarátmi, ktorých som stretával v škole, namiesto toho, aby som ich navštívil. Pre toto som si karil oči. Na Teba som celkom zabudol pre posielanie smejúcich sa smajlíkov. Poslala si mi blahoželanie k ~~mojej~~ narodeninám, a ja som sa ani neunúval odpísať Ti slovom ďakujem. Dnes sme boli na Tvojom pohrebe, a ja som pochopil, koľko som toho premávnal. Som však rád, že ešte môžem čítať Tvoj rukopis, namiesto čiernych tlačných písmen.“ Mne bolo v tej chvíli smutno, ale zároveň

príjemne, pretože nový človek pochopil, prečo
je písanie listov dôležité. Stačí, aby pochopil
jeden. Aj jeden môže začať, byť prvý. Dveho
totiž nasledujú ostatní. A môžete ním byť
aj vy, generácia s ktorou sa práve lúčim.
Do videnia, dúfam že sa stretneme!

Váš List!

15.3.2018